

தனோய்ந்த முகத்துடன் கண்ணீர் ரோடும் சொன்னார். நமக்கும் அந்தத் துயரின் வலி தரையுமல்லவா? ஆறுதல் சொல்வதைத் தவிர வறோ வழி தரையவில்லை.

ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று அனதத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்ய ஆரம்பித்தார். அவரது விசா முடிந்திருந்தது. புதுப்பித்த பிறகுதான் செல்ல முடியும் என்று கம்பனியில் சொல்லி விட்டபடியால் கண்ணீர் ரையும், கவலையையும் தன்னுள் போட்டுப் புத்தத்துக் கொண்டு வலையைத் தொடந்தார்.

ஆனால் பட்ட காலிலே படும்; கட்ட குடியே கட்டும் என்பார்களே, அது போல் தொடர்ச்சியாக சோதனை அவரதைத் தொடர்ந்தது. தன் மனைவிக் கும் உடல்நிலை சரியில்லை, நான் போயாக வேண்டும், என்ன செய்வது என்று பாலம்பிக்கொண்டிருந்தார். இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன.

நறோ காலையில் உடல்நிலை மிகவும் மோசமாகிவிட்டதாம், அதனால் டெல்லி மருத்துவமனைக்கு கொண்டு செல்லச் சொல்லி விட்டார்கள் என்று அவர் சொன்னபோது சூற்றி அமர்ந்திருந்த எங்கள்க்கு என்ன ஆறுதல் சொல்வது என்றே தரையவில்லை. அல்லாஹ் உதவி செய்வான், கவலைப்பட வேண்டாம், துஆ செய்வோம் என்று கபறிவிட்டு வளையில் சிறிது வலையை இரூந்ததால் சென்று விட்டனே.

ஊஹர் தொழுகை முடிந்து வந்த போது எனது Department-ல் யாரும் இல்லை. ஓய்வெடுக்கும் அறையில் இரூந்து யாருக்கோ ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் சப்தம் வந்தது. வகைமாக அங்கே போய்ப் பார்த்தனே.

அந்தச் சகோதரனைச் சூற்றி அனவைரும் நிற்க, அவரது கண்களில் இரூந்து தாரை தாரையாக கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

என்ன என்று கேட்ட போது ஓர் கணம் அதிர்ந்து போனனே. அவர் அழுது கொண்டே கபறிய வார்த்தையை ஜீ ரணித்துக் கொள்வதற்கு சில நிமிடங்கள் தவேபட்டது. அவருடைய துணைவி உலகை விட்டுப் பிரிந்து விட்டாளாம்!

இதனைக் கேட்டவாடன் என்னாலயே தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அவருக்கு எப்படி இரூந்திருக்கும் என்பதை என்னால் ஊகித்துக் கொள்ள முடிந்தது. ஆறுதல்

சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லலை. அவரபைப் பொறுத்தவர உடனே ஊருக்குச் செல்ல வணேட்டும். அவ்வளவுதான்.

கம்பனியின் மனிதவளத் துறை மலோளரிடம் சனென்று விஷயத்தைச் சொன்னனே. விசா முடிந்து விட்டது, புதுப்பிக்க அனுப்பியிருக்கிறோம், எவ்வளவு வகைமாக முயற்சி செய்தாலும் 12 மணி நேரம் தவேபைப்படும் என்றார்.

நான் அவரிடம் உரையாடிய பொழுது பிற்பகல் 3 மணி. அதற்கான முயற்சிகள் ஆரம்பித்தது. சிறிது நேரத்தில் நாளைய காலை 11 மணிக் கு விமான டிக்கட் புகச் செய்தாகி விட்டது என்ற தகவல் கிடைத்தது.

ஒரு நாள் அந்த ஜனாஸா (அவருடைய மனைவி) இவருக்காக காத்திருக்க வணேட்டும். அங்கு போய் மனைவியின் முகத்தையாவது பார்த்து விட மாட்டோமா என்று இவர் இங்கே கிடந்து தவிக்கிறார்.

உண்மையில் இந்த வளிநாட்டு வாழ்க்கை ச்சீ சீ சீ சீ என்று காறி உமிழும் அளவிற்கு வருப்பை ஏற்படுத்துவிட்டது.

கடசையாக அவருடைய மனைவி உயிர் பிரியும் சிறிது நிமிடத்திற்கு முன்னால் இவருடன் தலையெச்சியில் பச்சியிருக்கிறாள். அவள் இவரிடம் கடசையாக பச்சிய வார்த்தை என்ன என்று அவர் சொன்ன போது, என்னை அறியாமல் எனது கண்கள் கலங்கியது.

“இப்ப கூட்ட நீ ல்ல வரமாட்டீ ல்ல காள்?” (அபீ பி நவ் ஓயகோ?) என்பதுதான் அவள் கூறிய இறுதி வார்த்தை!

“என்னால் அவளது கடசை ஆசையைக் கூட்ட நிறவைந்ற முடியாமல் போய் விட்டதே” என்று கதறிக் கொண்டே அவர் இப்பொழுது ல்ல காளை விட்டுச் சனென்று கொண்டிருக்கிறார் விமானத்தை நககி.

-வலசை ஓபஸைல்

source: <http://www.thoothuonline.com/archives/47636#sthash.1D5SLRNW.dpuf>